

La Llegenda de Sant Jordi

JOAN: La llegenda de sant Jordi
me la volguessis contar!

JOSEP: Ah, noi, va ser un cas terrible
ja et diré jo que va ser un cas.

JOAN: Explica't, explica't, home
que ja em tens tot intrigat.

JOSEP: Una vegada era un rei
d'un país molt especial;
ple de boscos espantosos,
d'abims, de coves i estanys.
D'un bosc molt esgarrifós
cada any en sortia un drac.
La doncella que volia
l'hi tenien de donar.

JOAN: Ai, Josep, que ja tremolo.

JOSEP: Calla i escolta, Joan.
Un any el drac es presenta,
traient escuma i cridant;
dau-me la filla del rei,
que és la que trio aquest any.
Com l'havien de complaure,
perquè el drac era capaç
de fer un diluvi de flames
i d'escumes i de sang,
ja li porten la princesa
que tenia els ulls suaus.

JOAN: I la princesa, què feia?

JOSEP: S'estava quieta i resant.

El dragó es recargolava
i s'hi anava a abraonar,
quan te compareix sant Jordi,
tot armata de punta en blanc.
El dragó, endavant endarrere.
Ja és caigut d'un cop mortal.
Del soroll que feia al caure
tot el món va tremolar,
tot el cel fa una rialla,
tot l'infern esclata en brams.
Sant Jordi se'n torna al cel,
i el cel es torna més blau,
i se sent olor de roses
i la llum es fa brillant.

JOAN: Que m'agradaria veure-ho,
tot això que m'has contat!

JOSEP: Doncs, aixeca els ulls enlaire,
que de seguida ho veuràs.

Josep CARNER

